

guns problemes en el futur. I fou aleshores que decidí iniciar una etapa llarga i necessàriament difícil, per tal de fer l'aprenentatge del contrabaix seguint les directrius del mestre Josep Vallespí.

La culminació d'aquest procés (Paco Capellas esdevingué un excellent contrabaix) serví, doncs, per a posar de manifest, una vegada més, les seves grans dots musicals i la seva força de voluntat indeclinable.

Al servei d'aquella «Principal» que tant estimava i que sentia i vivia com una cosa pròpia, posà no solament les seves aptituds d'instrumentista de trompeta i de contrabaix, sinó que també es distingí en la faceta de cantant en els ballables. Al mateix temps, en aquests darrers anys anà convertint-se en el col·laborador més directe i eficient, en l'home de confiança del mestre Conrad Saló pels afers relatius al bon funcionament interior de l'orquestra. El seu sentit de la mesura i de la discreció, la fermesa del seu caràcter i la seva lucidesa i intel·ligència, feien d'ell un aliat indispensable i un company assenyat i prudent.

* * *

L'estiu passat a Sitges vàrem conèixer la seva versió del tema «El clar país». Se'ns va fer un nus al coll en escoltar-la. En Paco tenia la veu fonda, poderosa i ben timbrada i, a més, modulava amb gust. Al mateix temps, imprimia un sentit profund a cada una d'aquelles paraules, car no en va ell era un patriota català exemplar. Tothom restà sorprès, fascinat. Confesso que em vaig quedar amb les ganes d'abraçar-lo i donar-li les gràcies per tot el que havia fet i feia al servei de «La Principal».

Ens vàrem veure per darrera vegada a Banyoles, per la festa de Sant Martíà. El vaig trobar cansat i abatut. Era el preludi de tot el que havia de venir i nosaltres no sabíem encara.

En Paco havia estat un home de molta fe i de conviccions religioses fortament arrelades. Espero i desitjo que d'acord amb aquestes creences hagi trobat una altra vida al més enllà.

Nosaltres no l'oblidarem mai. I encara que el seu lloc hagi estat ocupat molt dignament, el buit que deixà a «La Principal de la Bisbal» no l'omplènarem, per anys que passin.

EUGENI MOLERO